

ความพิการกับหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนา

นายสุชญา ศิริธัญญกร
ป.ธ.๙, พธ.บ., พธ.ม.
รองผู้อำนวยการวิชาการ

ความนำ

ในทางพุทธศาสนา มีกล่าวเรื่องความพิการไว้หลายลักษณะ เช่น เรื่องคนทำตนเหมือนคนใบ้ เพราะไม่
อยากทำชั่วอีก เป็นเรื่องความพิการในลักษณะดี เพราะแม้จะอาศัยความพิการ แต่ก็ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนแก่
ใครๆ

บางครั้ง ความพิการ หากผู้ฉลาดใช้ให้เป็น ก็เกิดประโยชน์ แม้พระมหากษัตริย์และกษัตริย์ก็เคยกล่าวไว้เพื่อ
แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นว่า “บางครั้งคนเรา ถึงไม่ตาบอด ก็ต้องทำเป็นเหมือนคนตาบอด ถึงไม่หูหนวก บางครั้งก็ต้องทำ
เป็นเหมือนคนหูหนวก” หากเห็นว่า เรื่องที่เกิดขึ้นไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้ใดเลย” ในเรื่องการทำตนเป็นผู้พิการนี้ แม้
ทำวสัถก็เคยแก่งแย่งกลายเป็นผู้พิการตาบอดเหมือนกัน^๑ เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงบางอย่าง หากจะกล่าวถึงผู้
พิการในทางพุทธศาสนาแล้ว บุคคลผู้พิการที่กล่าวถึงบ่อย เช่น นางขุชชุตตรา ผู้เป็นหญิงค่อม ได้ฟังธรรมจาก
พระพุทธเจ้า จึงได้บรรลुरुธรรม^๒ อีกเรื่องหนึ่ง คนพิการที่มีศิลปะติดตัว แม้จะเป็นคนเปลี้ยเสียขา แต่มีความสามารถ
ใช้ก่อนกรวดติดไปที่ใบไม้เป็นรูปสัตว์ต่างๆ เกิดความสวยงาม^๓ อีกคนหนึ่ง ก็คือนางปัญจปาปา ซึ่งในอดีตชาติ นาง
เคยเป็นหญิงยากจน มีอาชีพขุดดินมาขาย อยู่มาวันหนึ่ง มีพระปัจเจกพุทธเจ้าเที่ยวไปบิณฑบาตขอดิน นางมีใจ
ศรัทธาที่จะทำบุญ เพื่อถวายดิน ในตอนแรก แต่เพราะมีจิตใจโกรธภายหลัง ทำให้นางได้รับผลดีส่วนหนึ่ง และ
ได้รับวิบากกรรมที่ไม่ดีส่วนหนึ่ง^๔ อีกเรื่องหนึ่ง พระลูกกัญญาภิษัตริย์เถระ แม้จะเตี้ย มีร่างเล็ก แต่คุณธรรมเป็น
พระอรหันต์^๕ นี้คือบุคคลพิการผู้ทำความดี

รูปชั่วตัวดำทำชั่ว

แต่ยังมีผู้พิการบางคน แม้ร่างกายจะพิการแต่ก็ทำชั่ว ดังเรื่องทีกล่าวไว้ในชาดก ซึ่งบุรุษผู้นี้แม้จะเป็นคน
พิการ ก็อย่าประมาท หรือวางใจทิ้งภรรยาไว้เป็นอันขาด เพราะเมื่อกามราคะเกิดขึ้นแล้ว แม้ร่างกายจะพิการ ขา
ขาด เป็นผู้ด้วนก็ตาม แต่ไฟแห่งกามราคะหาไม่มอดหมดไปไม่ ผู้พิการขาขาดเป็นไอ้ด้วนนี้แหละเคยเป็นชู้กับพระ
มเหสี ซึ่งเป็นพระเทวีของพระโพธิสัตว์มาแล้ว และทั้งพระเทวีและไอ้ด้วนนี้แหละก็เคยร่วมมือกันปลักพระ
โพธิสัตว์ตกเหวมาแล้ว แต่พระโพธิสัตว์ไม่ตาย ต่อมาภายหลัง เมื่อพระโพธิสัตว์ครองเมือง ได้ทอดพระเนตรเห็นคู่
สามีภรรยาคู่นี้มายังเมืองที่ตนปกครอง ซึ่งพระโพธิสัตว์เห็นแล้วทรงพิจารณาเห็นว่า ทั้งคู่เป็นคนอกตัญญูเนรคุณ

^๑ ชุ.เถร.(ไทย) ๒๖/๕๐๑/๔๒๕.

^๒ ชุ.จรียา. (ไทย) ๓๓/๕๖/๗๓๕.

^๓ ชุ.ธ.อ. (บาลี) ๒/-/ ๔๘,๖๑.

^๔ ชุ.ชา. (บาลี) ๒๗/๑๐๗/๒๖, ชุ.ชา.อ.(บาลี) ๒/-/๒๓๙-๒๔๑, ชุ.ธ.อ.(บาลี) ๑/-/๓๗๙-๓๘๐.

^๕ ชุ.ชา.อ. ๘/-/๓๕๒-๓๕๖.

^๖ ชุ.ธ.อ.(บาลี) ๔/-/๑๔.

คน^๗ จึงให้ออกนอกประเทศไป อีกเรื่องหนึ่ง ก็คืออานนท์เศรษฐีผู้ไม่เคยทำบุญทำทานอะไรเลย เรื่องมีอยู่ว่า ทานอานนท์เศรษฐี อยู่ใกล้วัดเซตวัน ไม่เคยทำบุญเลย เมื่อตายไปแล้ว เพราะความตระหนี่ในทรัพย์ ได้เป็นเกิดอยู่ในครรภ์ของตระกูลคนจันทาล ขณะที่อยู่ในท้อง เขายังทำให้มารดาผู้ตั้งท้องถูกกล่าวหาว่าเป็นคนกบฏกัณณี มารดาของเขาต้องได้รับความทุกข์ยากแสนสาหัส ไปขออาหารที่ไหนก็ไม่ได้ เมื่อนางคลอดลูกออกมาแล้ว ใบหน้าของลูกก็ไม่เหมือนคน เป็นเหมือนกับปีศาจคลุกฝุ่น เพราะ มือ เท้า นิ้วนตา หู จมูก และปาก หาเหมือนคนปกติไม่ ตั้งอยู่คนละทิศละทาง แต่นางผู้เป็นแม่ก็ยังเลี้ยงดู ตามปกติด้วยความรัก จนลูกสามารถช่วยเหลือตนเองได้ จึงปล่อยให้เขาดำรงชีวิตตามยถากรรม^๘ ที่กล่าวมานี้ คือคนที่พิการมาแต่กำเนิด

บุคคลผู้พิการโดยกำเนิดและมีไชโยโดยกำเนิด

ยังมีผู้พิการอีกประเภทหนึ่ง คือผู้พิการภายหลังมีไชโยโดยกำเนิด พวกที่ตาบอดที่กล่าวถึงบ่อย ก็คือมารดาบิดาของสุวัณณสามดาบส ซึ่งเป็นคนตาบอด เพราะถูกพิษร้ายของงู ทำให้สุวัณณสามดาบส ลูกชาย ต้องเลี้ยงดูมารดาบิดาผู้ตาบอด^๙ อีกเรื่องหนึ่ง คือผู้มีเจตนาอย่างแน่วแน่ในการทำความดี แม้ร่างกายจะพิการก็ไม่คำนึง คนที่กล่าวถึงนี้ ก็คือพระเจ้ากษุบาลเป็นตัวอย่าง^{๑๐} เพราะท่านคิดว่า トラบใดก็ตาม ตนยังไม่บรรลุป่าหมายตามที่ตนปรารถนาไว้ จะไม่หยุดความเพียรจนนั้น นี่คือเรื่องคนพิการที่กระทำความดี อีกเรื่องหนึ่งผู้พิการเป็นที่กล่าวขานถึง ก็คือพระติสสะ ซึ่งเป็นกุลบุตรเลื่อมใสในพุทธศาสนา ต่อมาได้บวชประพฤติวัตรปฏิบัติธรรม อยู่มาวันหนึ่งท่านเดินไปไหนไม่ได้ เพราะกระดูกแตกหัก มีร่างกายเปื่อยเน่า ทั้งขาดคนดูแล พระพุทธเจ้าเสด็จไปเยี่ยมอาบน้ำเปลี่ยนผ้าให้ใหม่และแสดงธรรมให้ฟังจนพระติสสะได้สติและบรรลुरुธรรม แล้วปรินิพพาน^{๑๑} นี่คือนักพิการแต่ทำความดี ส่วนผู้พิการที่ทำความไม่ดีก็มีเช่นกัน เช่น เรื่องชวานาผู้ใจทราม ผู้หลงป่า เพราะตามหาโค และได้ลิงช่วยเหลือ พาไปยังถิ่นมนุษย์ ขณะอยู่กลางทาง ได้ทำกรรมอย่างหนัก เพราะได้ทำร้ายลิง ผู้มีความเมตตา โดยใช้ก้อนหินทุบหัวลิง เพื่อจะเอาเนื้อมาเป็นอาหาร แต่ลิงไม่ตาย และได้ช่วยพาเขาส่งให้ถึงถิ่นมนุษย์ ต่อมา นายพรานผู้นี้ เป็นคนพิการ เดินไปไหนไม่ได้ เป็นง่อยมีมือเท้าเป็นหนองพุพอง มีฝีขนาดใหญ่เท่าผลมะตูม มีกลิ่นเหม็นมาก หนีตัวเองไปอยู่ในอุทยาน เป็นคนเปลี่ยว อยู่ในป่ากล้วย นอนรักษาตัวเป็นเวลานาน ๑๐ ปี ใช้ใบตองรองน้ำเหลืองที่ไหล จนเป็นที่รังเกียจของคนทั้งหลาย เมื่อพระราชามาพบเขาแล้ว ตรัสถามว่าเป็นเช่นนี้เพราะอะไร เขากราบทูลเรื่องราวที่ตนเองเคยทำร้ายลิงให้พระราชาฟัง เมื่อกล่าวจบ เขาก็สิ้นใจตายไปเกิดในนรกทันที^{๑๒} อีกคนหนึ่ง ก็คืออำมาตย์ผู้พิการหนักตึง เรื่องมีอยู่ว่า พระกุมารของพระเจ้าปเสนทิโกศลกับพระนางवासภขัตติยา เดิมพระอัยยิกาของนางต้องการจะตั้งชื่อหลานว่า วัลลภา เป็นที่คุ้นเคยอย่างยิ่ง แต่เพราะอำมาตย์ที่ส่งไปรับสาสน์ฟังเป็นอีกอย่างหนึ่ง จึงนำมากราบทูลว่า วิชุกทกะ เมื่อได้ชื่อมาแล้ว พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงดำริว่า คงจะเป็นชื่อเก่าแก่ ประจำตระกูลของพวกเรา แล้วตั้งชื่อให้พระกุมารว่า วิชุกทกะ^{๑๓} นับแต่นั้นมา

^๗ พุ.ชา.อ. ๓/-/๑๑๖-๑๒๐.

^๘ พุ.ธ.อ. (บาลี) ๓/-/ ๑๒๐-๑๒๒.

^๙ พุ. ชา. (ไทย) ๒๘/๒๙๖-๔๒๐/๒๒๙-๒๔๕.

^{๑๐} พุ.ธ.อ. (บาลี) ๑/-/๑-๑๙.

^{๑๑} พุ.ธ.อ. ๒/-/ ๑๔๕-๑๔๗.

^{๑๒} พุ.ชา. (ไทย) ๒๗/๑๗๘-๒๒๓/๕๖๖-๕๗๑, พุ.ชา.อ. (บาลี) ๗/-/๒๑๖-๒๒๔.

^{๑๓} พุ.ธ.อ.(บาลี) ๓/-/๑๒-๑๓.

ผู้ไม่สมควรบวชในพระพุทธศาสนา

เมื่อกล่าวถึงความพิการ ในวินัยปิฎก มีกล่าวถึงอภัพบุคคล บุคคลที่ไม่สมควรให้บรรพชา หรือห้ามบรรพชา ซึ่งในจำนวนนั้น มีบุคคลผู้พิการที่ห้ามบรรพชาอยู่หลายประเภทอันได้แก่ คนเท้าด้วน, คนทั้งมือทั้งเท้าด้วน, คนหูพิการ, คนจมูกแหว่ง, คนทั้งหูทั้งจมูกแหว่ง, คนนิ้วมือนิ้วเท้าขาด, คนง่ามมือง่ามเท้าขาด, คนเอ็นขาด, คนมือเป็นแผ่น, คนค่อม, คนเตี้ย, คนคอพอก, คนเท้าปุก, คนมีรูปร่างไม่สมประกอบ คนตาบอดข้างเดียว, คนง่อย, คนกระจอก, คนเป็นโรคอัมพาต, คนเคลื่อนไหวเองไม่ได้, คนตาบอดสองข้าง, คนใบ้, คนหูหนวก, คนทั้งบอดทั้งใบ้, คนทั้งบอดทั้งหูหนวก, คนทั้งบอดทั้งใบ้ทั้งหูหนวก คนที่กล่าวมานี้คือคนที่ห้ามบรรพชา อุปัชฌาย์รูปใดให้บรรพชา ต้องอาบัติทุกกฏ^{๑๔} ทำให้ คนที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จึงห้ามบรรพชา พระพุทธเจ้ามีวัตถุประสงค์จึงห้าม และตรัสเรียกบุคคลดังกล่าวว่าเป็นอภัพบุคคล ผู้สนใจเรื่องนี้ ควรหาอ่านได้ในพระไตรปิฎกและอรรถกถาเถร

ตัวอย่างผู้พิการที่ได้ทำความดี

เรื่องผู้พิการ ในสมัยพุทธกาล จนกระทั่งถึงในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่า คนในแวดวงพระพุทธศาสนาก็ได้ลดหย่อนกฎเกณฑ์บ้างตามความเหมาะสม ดังเรื่องพระสังกัจจายะจะเป็นตัวอย่าง เป็นที่รู้จักกันว่า พระสังกัจจายะ มีปัญหาเกี่ยวกับตา จะว่าตาบอดก็ไม่แน่ชัดนัก มีเรื่องเล่าไว้ว่า พระสังกัจจายะรูปนี้ เมื่อท่านยังอยู่ในครุฑ และมารดาใกล้จะคลอด มารดาของท่านได้เสียชีวิตลงอย่างกะทันหัน ทำให้ญาตินาศมารดาของท่านไปเผาที่ป่าช้า ในขณะที่กำลังเผายู่ ท่านได้ถูกปลายหลาวทิ่มที่ตา ขณะที่เขี่ยไปมา เด็กร้อง คนรู้ว่า มีเด็กยังไม่ตาย และญาติได้เลี้ยงดูเด็กผู้นั้นเรื่อยมา จนอายุ ๗ ปี เนื่องจากถูกปลายหลาวทิ่มที่ตา เด็กผู้นี้ มีชื่อว่าสังกัจจายะ เมื่อบวชเป็นสามเณรและบวชเป็นภิกษุ ก็มีชื่อเช่นนั้น^{๑๕} จะเห็นได้ว่า หากห้ามคนที่พิการอย่างแท้จริง ทั้งพระสังกัจจายะที่มีปัญหาเกี่ยวกับตา หรือพระลูกนกฏะภักทียะที่เตี้ย และมีร่างเล็ก ก็คงไม่ได้บวชเป็นแน่แท้

หลักธรรมเกี่ยวกับความพิการ

นอกจากนี้ ยังมีบางคนไม่เข้าใจคนผู้พิการ บางคนหวังเพื่อให้เป็นที่สนุกสนาน โดยไม่คำนึงถึงหัวอกผู้พิการ ได้ทำการล้อเลียนเป็นที่สนุกสนานของหมู่เพื่อนด้วยกัน ซึ่งการล้อเลียนเช่นนี้ ก็เคยมีมาเช่นกัน แม้ในสมัยพุทธกาล ดังคำว่า “พวกภิกษุฉัพพัคคีย์ ...เล่นทายใจบ้าง เล่นเลียนคนพิการบ้าง ...”^{๑๖} ปัญหาเช่นนี้ คือสิ่งที่สังคมควรเรียนรู้ เพื่ออยู่ร่วมกันอย่างเข้าใจกัน และมีใจเพียงแต่ผู้พิการเท่านั้น ยังมีหลักธรรมเกี่ยวกับความพิการมากมาย เช่น เรื่องคนตาบอดคล้ำข้าง^{๑๗} คนผู้ตาบอด หรือคนผู้ตาบอดข้างเดียว^{๑๘} เรื่องคนจมูกก้นให้สิ่งของ^{๑๙}

^{๑๔} วิ.ม. (ไทย) ๔/๑๑๙/๑๘๔-๑๘๖.

^{๑๕} พุ.ธ.อ. (บาลี) ๔/-/๑๑๗-๑๑๘.

^{๑๖} วิ.ม. (ไทย) ๑/๔๓๑/๔๖๐, วิ.จ. (ไทย) ๖/๒๑/๔๐.

^{๑๗} พุ.อุ. (ไทย) ๒๕/๕๔/๒๙๓-๒๙๔.

^{๑๘} อง. ตัก. (ไทย) ๒๐/๒๙/๑๗๙.

^{๑๙} พุ.ชา.อ. (บาลี) ๔/-/๕๓-๕๕.

หรือพฤติกรรมเลียนแบบผู้พิการเรื่องคนขาเขยก ทำให้ม้าที่เขาเลี้ยงกลายเป็นม้าขาเขยกไปด้วย^{๒๐} ในแต่ละเรื่องดังกล่าวจะสื่อในเรื่องอะไร ก็เป็นเรื่องที่ควรแก่การเรียนรู้เช่นกัน

ความพิการในภพภูมิอื่น

ความพิการนี้ไม่ใช่มีเฉพาะมนุษย์เท่านั้น แม้สัตว์ผู้ที่เกิดในภูมิอื่นๆ เช่น เกิดเป็นเปรต ก็มีความพิการปรากฏให้เห็นเช่นกัน หรือเกิดเป็นสัตว์ดิรัจฉาน ก็มีความพิการที่เราสามารถพบเห็นได้ เหตุที่เป็นเช่นนี้ เป็นเพราะกรรมที่เคยกระทำไว้แต่อดีตชาติ เช่น สัตว์บางคน เกิดเป็นเปรตที่มีอวัยวะใหญ่เท่าหม้อ เวลาเดินทางไปไหน ก็แบกอวัยวะของตนไปด้วย เป็นเพราะกรรมที่เคยเป็นผู้ตัดสินคดีอย่างมือคด ไม่มีความเที่ยงธรรม ทั้งรับสินบน^{๒๑} เปรตบางคนก็มีปากเป็นหมู บางคนมีปากเน่า บางคนก็มีศีรษะเป็นงู เป็นอหิเปรต เนื้อหาบางส่วนนี้มีปรากฏในเปตวัตถุ ขุททกนิกาย รอให้ผู้ใคร่เรียนรู้ไปศึกษาค้นคว้า

การดื่มสุราเป็นปัจจัยส่งผลให้กายภาคหน้า

ปัญหามีอยู่ว่า ทำอย่างไรผู้พิการในประเทศจึงจะลดลง ในเรื่องนี้ยังไม่ได้ใครนำเสนอ งานวิจัยนี้อาจจะมีทางออก และคำสั่งสอนทางพระพุทธศาสนา เห็นว่าสุราเป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้คนเสียสติ จึงบัญญัติศีล ๕ ไว้ห้ามไม่ให้ดื่มสุราและเมรัยอันเป็นเหตุแห่งความประมาท เพราะสุราเป็นเหตุให้คนขาดสติ มีสติไม่สมประกอบ และคนพิการทางกายภาพ ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ก็เป็นผลจากการดื่มสุราทำให้ขาดสติ และคงเป็นผลสืบเนื่องมาแต่กรรมในอดีต เพราะเขาเหล่านี้เคยดื่มของมึนเมาแต่ชาติปางก่อน ทำให้เมื่อเกิดมาในชาตินี้ จึงเป็นคนไม่สมประกอบ มีสติเลอะเลือน ดังคำว่า “การดื่มสุราและเมรัยที่บุคคลเสพ...ย่อมอำนวยผลให้ไปเกิดในนรก อำนวยผลให้ไปเกิดในกำเนิดสัตว์ดิรัจฉาน อำนวยผลให้ไปเกิดในเปรตวิสัย วิกิบาลแห่งการดื่มสุราและเมรัยอย่างเบาที่สุด ย่อมอำนวยผลให้เป็นผู้วิกลจริตแก่ผู้เกิดเป็นมนุษย์”^{๒๒} เนื้อความนี้ พระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ในทุจจรีติปิฎกสูตร หากคนลดการดื่มสุราให้น้อยลง แล้วรัฐหันมาส่งเสริมการดื่มเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพแทน ดื่มสิ่งที่ดีมีประโยชน์ เช่น ดื่มนม ดื่มน้ำ ดื่มน้ำสะอาดแทน ในช่วงเทศกาลปีใหม่ที่ผ่านมา ประเทศอินเดีย เป็นประเทศที่น่าสมัย เปลี่ยนการดื่มสุรามาเป็นส่งเสริมการดื่มนมแทน ซึ่งประเทศไทยน่าจะส่งเสริมเช่นนี้บ้าง ก็คงจะดีไม่น้อย หากทำได้ คงทำให้ผู้พิการ ลดจำนวนลงได้มากทีเดียว เพราะผู้พิการส่วนหนึ่ง เป็นผลมาจากเมาแล้วขับรถนั่นเอง

เพราะกรรมในอดีตจึงทำให้เป็นผู้พิการ

ยังมีคำกล่าวไว้อีกว่า ความพิการที่แต่ละคนได้รับ เป็นเพราะผลกรรมที่เคยกระทำไว้ในอดีตชาติ ตัวอย่างเช่น เหตุที่นางขุชุตตราเป็นหญิงค่อม ก็เพราะในอดีตชาติ นางเคยเดินค่อมเลียนแบบพระปัจเจกพุทธเจ้าที่เข้ามาเข้าบิณฑบาตยังบ้านของนาง^{๒๓} หรือพระลูกคุณภักทียะ สาเหตุที่ท่านเป็นตี้ยะและเล็ก เพราะครั้งหนึ่งท่านเคยเป็นนายช่างใหญ่และได้คัดค้านชาวบ้านไม่ให้สร้างเจดีย์บรรจุบรมสารีริกธาตุให้ใหญ่โตนัก และชาวบ้านก็

^{๒๐} พุ.ช.อ. (บาลี) ๓/-/๙๗-๙๘.

^{๒๑} วิ.ม.ห. (ไทย) ๑/๒๑๑/๓๐๗.

^{๒๒} อง.อ.ภ.ก. (ไทย) ๒๓/๔๐/๓๐๒

^{๒๓} พุ.ช.อ. (บาลี) ๒/-/๖๑.

เชื้อสร้างพระเจดีย์ตามที่นายช่างแนะนำ^{๒๔} หรือพระจักษุบาลเถระ เหตุที่ท่านตาบอด เพราะในอดีตชาติ ท่านเคยเป็นจักษุแพทย์ เกิดไม่พอใจในหญิงคนหนึ่ง แล้วแก้มขมขมยาหยอดตา ทำให้ตาของหญิงคนนั้นบอดในเวลาต่อมา^{๒๕} ในประเด็นเหล่านี้ กรรมกับความพิการ มีความสัมพันธ์กันอย่างไร และมีเรื่องอื่นใหม่ที่ความพิการไม่ใช่เกิดแต่กรรม แต่เกิดมาจากเหตุปัจจัยอื่น เรื่องนี้ บัณฑิตผู้สนใจควรรหาอ่านได้ในพระไตรปิฎกและอรรถกถาเถรตีความพิการนี้ยังไม่มีข้อมูลที่รวบรวมไว้อย่างเป็นระบบ จึงยากต่อการเข้าใจและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในสังคมได้

พลิกความพิการที่วิกฤตให้เป็นโอกาส

บทความนี้ มุ่งหวังให้สังคมรู้ว่า ผู้พิการมีความสามารถมากมาย หากไม่ท้อแท้ แล้วยอมรับปรับใจให้เห็นสถานะที่เป็นจริง มองเห็นความเปลี่ยนแปลงแล้วเปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส ชัยชนะย่อมอยู่แค่เอื้อม ดุจผู้พิการที่ประสบความสำเร็จในชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข สำหรับคนในสังคมควรมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พิการ มีการปฏิบัติดีแก่เขา เป็นกำลังใจให้กับเขา สนับสนุนส่งเสริมเขาบ้าง เพียงเท่านั้นสังคมก็จะอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข ในปัจจุบันมักมีคนพูดมากตั้งประเด็นไว้มาก เก่งพูด แต่เวลาทำจริงทำไม่ได้ หรือเก่งแต่ทฤษฎี แต่ปฏิบัติไม่ได้ และในโอกาสต่างๆ เช่น เวลามาทางเฉลิมพระชนมพรรษา หรือเวลาที่เสด็จฯ หลายคน หยดไม่ยอมพูดเรื่องราวที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม การแบ่งฝ่ายแบ่งสี ซึ่งเป็นการทำผิดมาก อันเป็นผลทำให้คนในสังคมยอมเป็นคนหยุดคิดก่อนที่จะพูด และพูดเมื่อถึงคราวจำเป็นและในเวลาอันเหมาะสม หากแต่ละคนยอมจะเป็นคนพิการ ยอมเป็นใบ้เสียบ้าง ตามโอกาสอันควรเช่นนี้ได้ตลอดไป คงจะดีไม่น้อย คงทำให้สังคมอยู่ร่มเย็นเป็นสุขเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณ และหากแต่ละคนในสังคมยอมเป็นใบ้เสียบ้าง ปากจู้บ้าง หยุดพูด แล้วทำให้มากกว่าพูด ก็จะเป็นมงคลยิ่งแล

คนพิการสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศชาติหลายด้าน เช่น ด้านกีฬา คนพิการของประเทศไทย แข่งกีฬาหีบเหรียญทองให้ประเทศไทยหลายเหรียญ ในด้านงานฝีมือ คนพิการของประเทศไทย สามารถแข่งขันฝีมือนานาชาติสามารถชนะเลิศ แม้ในการศึกษา คนพิการ สามารถเป็นอาจารย์ระดับมหาวิทยาลัย เช่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หรือผู้พิการ 8 ขวบ สวมหัวโขนแสดง ทหารายได้เลี้ยงครอบครัว^{๒๖} เรื่องมีอยู่ว่า ด.ช.วีระชัย ทองประดิษฐ์ หรือน้องป๊ออายุ 8 ขวบ เป็นนักเรียนอยู่ที่โรงเรียนราชพิพิธ ชั้น ป.2 พักอยู่บริเวณตลาดตรอกหม้อ เขตพระนคร กทม. แสดงโขนเป็นตัวหนุมาน โขนนักแสดงเดี่ยวในตลาดนัดสวนจตุจักร ทำมาได้ ๒-๓ เดือนแล้ว โดยมีคุณแม่เป็นคนพามา ซึ่งเป็นความตั้งใจของตัวเองที่อยากออกแสดงหารายได้ เก็บเป็นค่าขนมให้ตัวเอง นอกจากนี้ รัฐบาล ก็ให้ความสำคัญ ถึงกับออกกฎหมายด้านสิทธิต่าง ๆ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๔ ดังคำว่า คนพิการที่จดทะเบียน ตาม พ.ร.บ. การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ.๒๕๓๔ มีสิทธิที่ได้รับดังนี้ (๑) การรักษาพยาบาลและการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ (๒) การศึกษาขั้นพื้นฐานและอาชีวศึกษา (๓) การฝึกอาชีพ (๔) บริการจัดหางานสำหรับคนพิการและสถานประกอบการ (๕) เงินกู้เพื่อการประกอบอาชีพและเงินทุนอุดหนุน (๖) เงินสงเคราะห์ครอบครัว กรณียากจนหรือยากลำบาก (๕) เบี้ยยังชีพคนพิการ^{๒๗}

^{๒๔} อก.เอกก.อ. (บาลี) ๑/๑๙๔/๑๗๕-๑๗๗.

^{๒๕} พุ.ธ.อ.(บาลี) ๑/-/๒๐.

^{๒๖} หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

^{๒๗} <http://www.m-society.go.th2law2modules>.

ที่กล่าวมานี้ คือ คนพิการในประเทศไทย ในต่างประเทศ คนพิการก็เป็นแบบอย่างได้ เช่น เจนนิฟ คอลฟิลด์ ผู้เป็นคนตาบอดชาวอเมริกัน ผู้นำอักษรเบรลล์ มาเผยแพร่แก่คนตาบอดในประเทศไทยเป็นครั้งแรก เป็นการเปิดศักราชแห่งการเรียนรู้หนังสือของคนตาบอดไทย ตั้งแต่ปี ๒๔๘๔ เป็นต้นมา ได้ริเริ่มตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ^{๒๘} หรือนางโอดิทาเกะ อิโรทาตะ ผู้เกิดมาไม่มีแขนขา ต้องนั่งเก้าอี้ล้อไฟฟ้ามาตั้งแต่เด็ก แต่ไม่ได้รู้สึกถึงความพิการนั้นจะเป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิตเลย^{๒๙} เธอผู้นี้เขียนหนังสือ เรื่องไม่ครบห้า ซึ่งได้เล่าเรื่องตั้งแต่เพิ่งเกิดมาลืมนาดูโลกจนกระทั่งโต ที่กล่าวมานี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่า คนพิการ ก็เป็นผู้มีบทบาทในสังคมได้เช่นกัน

ทราบกันว่า ประเทศไทย มีอุบัติเหตุบนท้องถนน ช่วงเทศกาลต่าง ๆ เช่น ปีใหญ่ สงกรานต์ นับเป็นหมื่นราย และมีคนบาดเจ็บสาหัสเป็นหมื่น มีคนตายหลายร้อยคน บางปี เกือบพันก็มี และไม่เพียงแค่นี้เจ้าหน้าที่ที่ไปปฏิบัติหน้าที่ตามต่างๆ ก็ถูกสะเก็ดระเบิดบ้าง กระสุนปืนบ้าง มาทำให้บาดเจ็บ ก็ไม่จำนวนไม่น้อยคนเหล่านี้ เมื่อพิการ สังคมจะมีส่วนร่วมได้อย่างไรบ้าง และมีวิธีอะไรบ้าง ที่จะทำให้คนพิการและคนรอบข้างอยู่เย็นเป็นสุขกับวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างไม่เคยคาดคิดมาก่อน หรือไม่ได้ทำใจไว้แต่เดิม

คนพิการ โดยทั่วไปมี ๒ ประเภท คือ (๑) คนพิการโดยกำเนิด (๒) คนพิการไม่ใช่โดยกำเนิด ใน ๒ จำพวกนี้ คนพิการโดยกำเนิด ไม่ค่อยน่าเป็นห่วงนัก เพราะเรียนรู้สะสมประสบการณ์มานานแล้ว สำหรับคนพิการที่ไม่ใช่โดยกำเนิดนี้ เป็นผู้ที่น่าเป็นห่วงยิ่งนัก เพราะเรียนรู้สะสมประสบการณ์มาในพริบตา หรือหลักจากหน้ามือเป็นหลังมือ ประสบเคราะห์กรรมในปัจจุบันทันด่วน ใจยังปรับรับกับสภาพที่เป็นจริงไม่ได้ ต้องอาศัยเวลาและคนรอบข้างช่วยเป็นกำลังใจ และอาศัยการสะสมเรียนรู้และปรับสภาพจิตใจอยู่เป็นเวลานาน ตรงนี้แหละคือสิ่งที่งานวิจัยฉบับนี้ จะตอบสนองและเป็นนิยามานจิตใจของคนพิการจำพวกที่สองนี้

ประเภทของความพิการ มี ๖ ประเภท^{๓๐} คือ (๑) พิการทางการมองเห็น (๒) พิการทางการได้ยินและสื่อความหมาย (๓) พิการทางกาย หรือการเคลื่อนไหว (๔) พิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม (๕) พิการทางสติปัญญา หรือการเรียนรู้ (๖) พิการซ้ำซ้อน

พิการทางการมองเห็น คือคนที่มีสายตาข้างที่ตีกว่าเมื่อใช้แว่นสายตาธรรมดา แล้วมองเห็นน้อยกว่า ๖/๑๘ หรือ ๒๐/๗๐ จมมองไม่เห็นแม้แต่แสงสว่าง หรือมีเลนส์สายตาแคบกว่า ๓๐ องศา

พิการทางการได้ยินและสื่อความหมาย (การได้ยิน) คือเด็กอายุน้อยกว่า ๗ ปี ลักษณะความพิการ คือ หูตึงปานกลาง หูตึงมาก หูตึงรุนแรง หูหนวก ความดังเฉลี่ยเกิน ๔๐ เดซิเบล จนไม่ได้ยิน ระดับความผิดปกติ ๒ ถึง ๕ เด็กอายุเกิน ๗ ปี ถึงผู้ใหญ่ ลักษณะความพิการ คือ ความผิดปกติ หูตึงมาก หูตึงรุนแรง หูหนวก ความดับ ๕๕ เดซิเบลขึ้นไป ระดับความผิดปกติ ๒ ถึง ๕ (การสื่อสาร)

พิการทางกาย หรือการเคลื่อนไหว คือคนที่มีความผิดปกติหรือความบกพร่องของร่างกายเห็นชัดเจน และคนที่สูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหว ทำให้ไม่สามารถประกอบกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้ ระดับความผิดปกติ ๓ ถึง ๕

พิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม คือคนที่มีความผิดปกติความบกพร่องทางจิตใจ หรือสมองในส่วนรับรู้ อารมณ์ ความคิด จนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมที่จำเป็นในการดูแลตนเอง หรืออยู่ร่วมกับผู้อื่นระดับความผิดปกติ ระดับที่ ๑ และระดับที่ ๒

^{๒๘} <http://yh.wikipedia.org2wiki>.

^{๒๙} <http://yh.wikipedia.org2wiki>.

^{๓๐} <http://yh.wikipedia.org2wiki>.

พิการทางสติปัญญาหรือการเรียนรู้ คือ คนที่มีความผิดปกติหรือความบกพร่องทางสติปัญญาหรือสมอง จนไม่สามารถเรียนรู้ด้วยวิธีการศึกษาปกติได้

พิการซ้ำซ้อน คือคนที่มีความพิการมากกว่า ๑ ลักษณะขึ้นไป

นี่ คือประเภทของความพิการ กับคนที่มีพิการ นับเป็นการเรียนรู้ที่ไม่เคยรู้มาก่อน ในส่วนที่เคยเรียนรู้มาบ้าง แต่ไม่เคยค้นคว้าอย่างลึกซึ้ง คือหลักคำสอนทางพุทธศาสนา เมื่อมองหาค้นคว้าข้อมูลทางพระพุทธศาสนา เรื่องคนพิการมีกล่าวไว้อย่างไรบ้าง ตรงนี้ คือที่มาของการทำวิจัยเรื่องนี้ขึ้นมา

คนพิการ ในทางพระพุทธศาสนา คือคนที่ไม่สมประกอบ เช่น ตาบอดบ้าง แขนขาดบ้าง ขาขาดบ้าง เป็นใบ้บ้าง หูหนวกบ้าง หรือเป็นทั้งบอดทั้งหนวกบ้าง หรือร่างกายไม่สมประกอบ เป็นต้นว่า ค่อมบ้าง เตี้ยบ้าง แขนบ้าง เปลี้ยบ้าง หรือเป็นคนมีสติไม่สมประกอบ นิ่งน้ำลายไหลยืดบ้าง ตัวอย่างที่กล่าวเช่นนี้ คือคนที่พิการมาแต่กำเนิด

คนพิการ ในพุทธศาสนา ที่กล่าวถึงบ่อย ๆ เช่น นางชุชชุตตรา ผู้เป็นหญิงค่อม ได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า จึงได้บรรลุธรรม เมื่อก่อนเคยยกยอกเงินซื้อดอกไม้จากพระนางสามาวดี แต่เมื่อได้บรรลุธรรมแล้ว ก็ไม่ยกยอกเงินอีก และเมื่อพระนางสามาวดีตรัสถาม นางก็กราบทูลตามความเป็นจริง ซึ่งพระนางสามาวดี จะไม่เอาโทษ หากนางไปฟังธรรมแล้ว จงนำพระธรรมที่พระพุทธเจ้าแสดงมากล่าวให้ฟัง ต่อมา เพราะพระนางสามาวดีได้ฟังธรรมจากนางชุชชุตตราเป็นประจำ ก็ได้บรรลุธรรมเหมือนกัน ต่อมาพระพุทธเจ้าทรงยกย่องนางชุชชุตตราว่าเป็นผู้เลิศกว่าอุบาสิกาผู้เป็นพหูสูตและเป็นธรรมกถึก^{๑๑}

พระลกุณฎกภัททิยะเถระ ผู้เป็นพระอรหันต์ แม้พระเป็นผู้เตี้ย ร่างกายตัวเล็ก แต่คุณธรรมเป็นพระอรหันต์ พวกภิกษุที่ไม่รู้ ก็พากันยกยอกันเป็นที่เยี่ยมหัวกัน พระผู้มีพระภาคเห็นว่าเหล่าภิกษุกำลังยกยอกเล่นพระอรหันต์ ซึ่งจะเป็นเหตุให้ไปอบายได้ จึงประกาศพระลกุณฎกภัททิยะว่า ถึงแต่ตัวเล็ก แต่คุณธรรมไม่เล็กเลย^{๑๒}

ในอดีตกาล คนพิการที่มีศิลปะติดตัว แม้จะเป็นคนเปลี้ยเสียขา แต่ก็มีความสามารถใช้อ่อนกรวดติดไปทีไรไปไม้เป็นรูปสัตว์ต่างๆ เกิดความสวยงาม เด็กๆ ที่เห็นหรืออยากดู ก็ให้เงินหรือของกินแก่เขาเป็นการตอบแทน แล้วให้เขาตีรูปสัตว์ต่างๆ ต่อมา เมื่อพระราชเสด็จผ่านมา ก็ทอดพระเนตรเห็นความสามารถของเขา เลยนึกขึ้นได้ว่า เรามีอำมาตย์ผู้พูดมากอยู่คนหนึ่ง หากให้อบายให้เขาหยุดพูดได้ ก็คงจะสงบสบายพระกรรมเป็นแน่ แล้วได้รับสั่งให้บุรุษเปลี้ยมาเข้าเฝ้า แล้วรับสั่งให้เขาทำงานให้อย่างหนึ่ง คือ ให้อำมาตย์ผู้หนึ่งหยุดพูด คือบุรุษรับงานมาแล้ว ก็ทูลขอขี้แพะหะนนานหนึ่ง เมื่อได้เวลาประชุม พอเริ่มประชุมเท่านั้น อำมาตย์ผู้นั้น ก็พูดตลอดเวลา จนผู้อื่นไม่มีโอกาสเลย พอได้จังหวะ บุรุษเปลี้ยก็ตีขี้แพะใส่ปากของอำมาตย์ผู้นั้นจนหมดหะนนานเลย แล้วให้สัญญาว่าขี้แพะหมดแล้ว พระราชาทรงทราบ จึงตรัสกับอำมาตย์ผู้นั้นว่า ท่านผู้เจริญ แม้จะกินขี้แพะหมดหะนนานแล้ว ก็ยังไม่หยุดพูดอีกหรือ จงไปกินน้ำพะยมให้สำรอกออกเสียเถิด อำมาตย์รู้สึกอายยิ่งนัก ภายหลังจากนั้น อำมาตย์ผู้นั้น ก็เงียบเสีย แม้จะถูกเชิญให้พูด ก็กล่าวอย่างสติ พูดน้อยนัยๆ พระราชานึกถึงคุณของบุรุษเปลี้ยจึงพระราชทานของเป็นจำนวนมาก^{๑๓} ที่กล่าวมานี้ คือคนที่พิการมาแต่กำเนิด ยังมีคนที่พิการภายหลังคนที่พิการเช่นนี้ บางคนก็มีเจตนาในการทำความดีอย่างแน่วแน่ แม้ร่างกายจะพิการก็ไม่คำนึง นึกเพียงแต่ว่า ตราบใดก็ตาม ก็ตนยังไม่บรรลุความปรารถนาที่ตนไว้ จะไม่หยุดความเพียรละนั้น ในคนที่กล่าวมานี้ ก็มีพระ

^{๑๑} พุ.ธ.อ. (บาลี) ๒/-/ ๔๘,๖๑.

^{๑๒} พุ.ธ.อ.(บาลี) ๔/-/ ๑๔.

^{๑๓} พุ.ชา. (บาลี) ๒๗/๑๐๗/๒๖, พุ.ชา.อ.(บาลี) ๒/-/๒๓๙-๒๔๑, พุ.ธ.อ.(บาลี) ๑/-/๓๗๙-๓๘๐

มหาपालเถระ หรือพระจักขุบาลเป็นตัวอย่าง เรื่องมีอยู่ว่า พระจักขุบาลนี้ เดิมทีเดียว ท่านเป็นลูกเศรษฐี ต่อมา สละทรัพย์สินออกบวช แล้วพาบริวารไปปฏิบัติธรรมในป่า ช่วงเวลา ๓ เดือน ท่านบำเพ็ญเพียรอย่างหนัก ไม่นอน ถือนิริยาบถ ๓ คือ ยืน เดิน นั่ง ไม่นอน จนร่างกายพิการ คือตาอักเสบ หมอที่มารักษาท่าน แนะนำให้ท่านนอนหยอดตาที่อักเสบ แต่ท่านมีเจตนาที่มั่นคง ไม่นอนหยอดตา นั่งหยอดตา ทำให้น้ำยาหยอดตาไม่ซึมเข้าไปได้ ทำให้หมอบอกเลิกรักษา และท่านก็ตาบอด และปฏิบัติธรรมจนได้บรรลุอรหัตผล ต่อมา ท่านเมื่อกลับมายังวัดเชตวัน ท่านก็ยังปฏิบัติธรรมเหมือนเดิม เมื่อเดินจงกรมในเวลาฝนตก ทำให้ท่านเหยียบสัตว์ตายเป็นจำนวนมาก ถูกภิกษุอาคันตุกะติเตียน แล้วไปกราบทูลพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ท่านพระจักขุบาล เป็นผู้ไม่มีเจตนา เพราะท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว^{๓๔} นี่เป็นเรื่องคนพิการที่กระทำความดี แต่เรื่องคนพิการ แต่ทำความไม่ดี ก็มีเหมือนกัน ดังเรื่องที่ถูกกล่าวไว้ในชาดก ซึ่งแม้จะเป็นคนพิการ แต่อย่าได้ไว้วางใจ ทั้งภรรยาไว้เป็นอันขาด เพราะเมื่อกามราคะเกิดขึ้นแล้ว แม้ร่างกายจะพิการ ขาขาด แต่ไฟแห่งกามราคะหาไม่หมดไปไม่ คนพิการขาขาด เคยเป็นชู้กับพระมเหสี ซึ่งพระเทวีของพระโพธิสัตว์มาแล้ว และทั้งคู่ ทั้งพระเทวีและบุรุษขาด้วนได้ร่วมมือกันผลัดพระโพธิสัตว์ตกเหว แต่พระโพธิสัตว์ไม่สวรรคต แม้ต่อมาภายหลัง เมื่อพระโพธิสัตว์ครองเมือง ก็ยังได้ทอดพระเนตรเห็นคู่สามีภรรยาคู่นี้มายังเมืองที่ตนครองอยู่ด้วยซึ่งพระโพธิสัตว์เห็นแล้ว ทรงให้เนรเทศออกไป เพราะทั้งคู่เป็นคนอกตัญญู^{๓๕}

คนพิการแต่มีคนอีกประเภทหนึ่ง ที่เป็นคนปกติ มีร่างกายครบ ๓๒ ประการ แต่เพราะหน้าที่ในการรับใช้ชาติ เป็นตำรวจบ้าง เป็นทหารบ้าง เป็นครูบ้าง เป็นข้าราชการในพลเรือนบ้าง ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ บางคนถูกระเบิดแขนขาด ขาขาด บางคนตาบอด แต่ก็มีบางคน ที่ถูกโรคร้ายเบียดเบียน ซึ่งเป็นโรคเกี่ยวกับระบบสมอง ทางเส้นเลือด เช่น เส้นเลือดในสมองอุดตัน เส้นเลือดฝอยแตก ทำให้พิการเป็นอัมพาตบ้าง อัมพฤกษ์บ้าง หากเป็นหญิง จะเป็นด้านซีกซ้าย เป็นชายจะเป็นซีกขวา

อย่าได้ล้อเลียนพิการ ให้เป็นที่ตลกหรือหัวเราะกันเลย ดังคำว่า “พวกภิกษุฉัพพัคคีย์ ...เล่นทายใจบ้าง เล่นเลียนคนพิการบ้าง ...”^{๓๖}

ทำอย่างไร ให้ผู้พิการในประเทศลดลง ในเรื่องนี้ ยังไม่ได้ใครนำเสนอ ซึ่งงานวิจัยฉบับนี้ มีทางออก หากเชื่อคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ประเทศไทย ต้องปิดโรงสุราทั้งหมด เพราะสุราเป็นเหตุให้คนมีสติไม่สมประกอบ เป็นคนพิการ และคนพิการที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เพราะเป็นผลสืบเนื่องมาแต่ในอดีตที่ผ่านมา เพราะเคยดื่มของมึนเมาไว้ จึงทำให้เป็นคนไม่สมประกอบ มีสติเลอะเลือน ดังคำว่า “การดื่มสุราและเมรัยที่บุคคลเสพ... ย่อมอำนวยผลให้ไปเกิดในนรก อำนวยผลให้ไปเกิดในกำเนิดสัตว์ดิรัจฉาน อำนวยผลให้ไปเกิดในเปรตวิสัย วิบากแห่งการดื่มสุราและเมรัยอย่างเบาที่สุด ย่อมอำนวยผลให้เป็นผู้วิกลจริตแก่ผู้เกิดเป็นมนุษย์”^{๓๗} ดังนั้น หากเชื่อคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ในทจจจริตวิปากสูตร ก็คงต้องปิดโรงสุราทุกแห่ง

บทสรุป

ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องคนพิการ วรรณคดีเรื่องคนพิการในพระพุทธศาสนา วิธีปฏิบัติต่อคนพิการที่ถูกต้อง ยังไม่มีการรวบรวมไว้อย่างเป็นระบบ จึงยากต่อการที่หมู่ชน จะเข้าใจและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในสังคมปัจจุบัน

^{๓๔} พุ.ธ.อ. (บาลี) ๑/-/0000 (ดูประกอบธรรมบท ภาค ๑ หน้า ๑-๑๒)

^{๓๕} พุ.ชา.อ. ๓/-/๑๑๖-๑๒๐

^{๓๖} วิ.ม.ห. (ไทย) ๑/๔๓๑/๔๖๐, วิ.จ. (ไทย) ๖/๒๑/๔๐

^{๓๗} อัง.อ.ฎ.ฎ.ก. (ไทย) ๒๓/๔๐/๓๐๒

ได้ ดังนั้น บทความนี้ ต้องการศึกษารวบรวมข้อมูลเรื่องคนพิการ ทัศนคติเรื่องคนพิการในพระพุทธศาสนา วิธีปฏิบัติต่อคนพิการ ตลอดจนประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้เรื่องคนพิการในพระพุทธศาสนา เพื่อนำข้อมูลที่ได้ศึกษาวิจัยแล้วไปเผยแพร่ให้เป็นที่รับทราบและมีทัศนคติที่ดีในหมู่ชนอันจะเป็นการสร้างคามอยู่เย็นเป็นสุขให้เกิดขึ้นและเพื่อเป็นแนวทางศึกษาค้นคว้าและมุ่งหวังให้สังคมรู้ว่าผู้พิการมีความสามารถมากมายหากไม่ท้อแท้ แล้วยอมรับปรับใจให้เห็นสภาพที่เป็นจริง มองเห็นความเปลี่ยนแปลงแล้วเปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาส ชัยชนะย่อมอยู่แค่เอื้อม ดุจผู้พิการที่ประสบความสำเร็จในชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข สำหรับคนในสังคมควรมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พิการ มีการปฏิบัติดีแก่เขา เป็นกำลังใจให้กับเขา สนับสนุนส่งเสริมเขาบ้าง เพียงเท่านั้นสังคมก็จะอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข ในปัจจุบันมักมีคนพูดมาก ตั้งประเด็นไว้มาก เก่งพูด แต่เวลาทำจริงทำไม่ได้ หรือเก่งแต่ทฤษฎี แต่ปฏิบัติไม่ได้ ดังพรรคการเมืองบางพรรคพูดเก่งพูดมากเกือบทุกคน แต่ทำไม่ได้ ทำงานก็ทำซักซ้า ยังไม่ได้รับรายงาน จึงมีฉายาว่า เชื่องช้า และในโอกาสต่างๆ เช่น เวลามาหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา หรือเวลาที่เสรำโศก เสียใจเพื่อไว้อาลัย หลายคนหลายพรรคการเมือง หยุดไม่ยอมพูดเรื่องการเมือง ซึ่งเป็นการดีมาก อันเป็นผลทำให้คนในสังคมยอมเป็นคนหยุดคิดก่อนที่จะพูด และพูดเมื่อถึงคราวจำเป็นและในเวลาอันเหมาะสม หากแต่ละคนในพรรคยอมจะเป็นคนพิการ ยอมเป็นใบ้เสียบ้างตามโอกาสอันควรเช่นนี้ได้ตลอดไปคงจะดีไม่น้อย คงทำให้สังคมอยู่ร่มเย็นเป็นสุขเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณ และหากแต่ละคนในสังคมเป็นดังเช่นนักการเมืองในปัจจุบันยอมเป็นใบ้เสียบ้าง ปากจู้บ้าง หยุดพูด แล้วทำให้มากกว่าพูด ก็เป็นดีมากยิ่งนักแล